RETSMØDERAPPORT
i sag 258/84 *

Indholdsfortegnelse

I — RETSFORSKRIFTER OG SAGENS FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER 1927

A — Retsforskrifter 1927

1. Hovedbestemmelser 1927

2. Relevante bestemmelser i Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 1927

a) Bestemmelser vedrørende konstatering af, om der foreligger dumping 1927

b) Bedømmelse af Fællesskabets tab 1928

c) Pristilsagn og afslutning af antidumpingproceduren 1928

B — Sagens økonomiske baggrund 1929

1. Situationen på EF-markedet for kuglelejer 1929

2. Markedet for minikuglelejer og Nippon Seiko's opfattelse 1930

3. Priserne på kuglelejer 1931

C — Tvistens baggrund 1931

D — Tvistens oprindelse og forløb 1932

II — SAGENS GANG VED DOMSTOLEN 1933

III — PARTERNES PÅSTANDE 1934

IV — PARTERNES ANBRINGENDER OG ARGUMENTER 1934

Formaliteten 1934

Realiteten 1935

Det første anbringende om, at metoden for beregning af dumpingmargenen var ulovlig (tilsidesættelse af artiklerne 2, stk. 9, 10 og 13, i Rådets forordning nr. 3017/79) 1935

1. Eksportprisen på minikuglelejer blev fastsat på grundlag af hver enkelt transaktion, mens normalværdien blev fastsat efter et vejet gennemsnit af de priser, der anvendtes på hjemmemarkedet for hver enkelt type produkter 1935

2. Metoden for tilpasning af eksportpriserne i henhold til artikel 2, stk. 8, i forordning nr. 3017/79 var fejlagtig og uberettiget 1941

* Processprog: Engelsk.

Andet anbringende om, at der er tilsidesat væsentlige formforskrifter 1943

1. Manglende begrundelse 1943

2. Tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet samt princippet om god forvaltning 1945

Det tredje anbringende om, at det var ulovligt ikke at acceptere de afgivne pristilsagn eller i hvert fald ikke at acceptere prisforhøjelserne under og efter undersøgelses- perioden 1946

Det fjerde anbringende om, at proportionalitetsprincippet er tilsidesat, og at der ikke er givet nogen begrundelse for størrelsen af den pålagte antidumpingtold 1951

V — BESVARELSE AF DOMSTOLENS SPØRGSMÅL 1951

A — Spørgsmål til Rådet og Kommissionen 1951

B — Spørgsmål til sagsøgeren 1955

I — Retsforskrifter og sagens faktiske omstændigheder

A — *Retsforskrifter*

1. *Hovedbestemmelser*

Fællesskabets antidumpingregler er baseret på artikel VI i Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (herefter benævnt »GATT«).

Den første aftale om anvendelsen af GATT's artikel VI (antidumpingkodeks af 1968) blev omsat til fællesskabsret ved Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT 1968 I, s. 77), senere ændret ved Rådets forordning nr. 1681/79 af 1. august 1979 (EFT L 196, s. 1).

I 1979 deltog Fællesskabet i de multilaterale handelsforhandlinger i Tokyo, som blandt andet førte til vedtagelse af en ny aftale om anvendelsen af artikel VI i GATT (antidumpingkodeks af 1979). Aftalen blev omsat til fællesskabsret ved Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1). Den er senere blevet ændret ved Rådets forordning nr. 1580/82 af 14. juni 1982 (EFT L 178, s. 9).

2. *Relevante bestemmelser i Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979*

Artikel 2, punkt A, i forordning nr. 3017/79 har følgende ordlyd:

»1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.

2. En indført vare betragtes som en dumpingvare, når dens eksportpris til Fællesskabet er lavere end den normale værdi af samme vare.«

a) *Bestemmelser vedrørende konstatering af, om der foreligger dumping*

Begreberne »normal værdi«, dvs. den pris, der anvendes på eksportlandets hjemmemar-

ked, »eksportpris« og »samme vare« er defineret i artikel 2, hhv. punkt B, C og E, i forordning nr. 3017/79.

Forordningens artikel 2, punkt F, stk. 13, har følgende ordlyd:

»a) Ved »dumpingmargen« forstås det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen.

b) Når der er tale om varierende priser, kan dumpingmargenen fastsættes for hver enkelt transaktion eller ud fra de hyppigst anvendte priser, de repræsentative priser eller de vejede gennemsnitspriser.

c) Når der er tale om varierende dumpingmargener, kan der beregnes et vejet gennemsnit af disse.«

Artikel 2, punkt D, stk. 9, bestemmer:

»For at der kan foretages en passende sammenligning, skal der for eksportprisen og den normale værdi anvendes et ensartet sammenligningsgrundlag, for så vidt angår varens fysiske egenskaber, mængder samt salgsvilkår. De skal normalt sammenlignes i samme handelsled, fortrinsvis ab fabrik og på tidspunkter, der ligger så tæt op ad hinanden som muligt.«

Kan eksportprisen og normalværdien ikke sammenlignes efter de kriterier, der er angivet i stk. 9, skal sammenligningen foretages i henhold til artikel 2, punkt F, stk. 10.

b) *Bedømmelse af Fællesskabets tab*

Artikel 4, stk. 1, bestemmer følgende:

»En konstatering af, om der foreligger skade, foretages kun såfremt dumpingimporten eller den subsidierede import gennem virkningerne af dumping eller subsidier, forvolder skade, dvs. forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren....«

Artikel 4, stk. 5, bestemmer:

»Ved udtrykket 'erhvervsgren i Fællesskabet' forstås samtlige fællesskabsproducenter af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del af den samlede fællesskabsproduktion af sådanne varer....«

c) *Pristilsagn og afslutning af antidumpingproceduren*

i) Pristilsagn

Artikel 10 i forordning nr. 3017/79 lyder:

»1. Gives der i løbet af en procedure tilsagn, som Kommissionen efter konsultationer kan godtage, kan antidumping-/antisubsidieproceduren afsluttes, uden at der pålægges midlertidig eller endelig told. Afgørelse om en sådan afslutning af proceduren træffes i overensstemmelse med den i artikel 9, stk. 1, fastlagte procedure, og der gives oplysninger og offentliggøres meddelelse herom i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2. En sådan afslutning af proceduren udelukker ikke endelig opkrævelse af beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, i medfør af artikel 12, stk. 2.

...

4. Accepteres disse tilsagn, fuldføres undersøgelsen vedrørende skaden alligevel, såfremt Kommissionen efter konsultationer træffer afgørelse herom, eller, for så vidt angår dumping, såfremt eksportører, som repræsenterer en væsentlig procentdel af den berørte handel, eller, for så vidt angår subsidier, oprindelses- eller eksportlandet anmoder herom. Konstaterer Kommissionen

efter konsultationer i et sådant tilfælde, at der ikke foreligger skade, bortfalder tilsagnet uden videre. Hvor det hovedsagelig skyldes tilsagn, at der ikke er konstateret trussel om skade, kan Kommissionen kræve, at det pågældende tilsagn opretholdes.«

Forordningens artikel 7, stk. 9, bestemmer følgende:

»En procedure indstilles enten, ved at den afsluttes, eller ved at der træffes endelige foranstaltninger. Den indstilles normalt inden for et år efter procedurens iværksættelse.«

ii) Indførelse af midlertidig og endelig antidumpingtold

Forordningens artikel 11, stk. 1, første punktum, lyder:

»Fremgår det af en foreløbig undersøgelse, at der er tale om dumping eller subsidier, og foreligger der tilstrækkelig bevis for deraf følgende skade, og findes det af hensyn til Fællesskabets interesser desuden påkrævet, at der gribes ind for at hindre, at der forvoldes skade under proceduren, pålægger Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ en midlertidig antidumping- eller udligningstold...«

Ifølge samme bestemmelses stk. 5 har den midlertidige told en gyldighedsperiode på højst fire måneder. Den kan dog under visse omstændigheder forlænges med to måneder.

Ifølge samme bestemmelses stk. 6 skal Kommissionen senest en måned før udløbet af gyldighedsperioden for den midlertidige told forelægge Rådet eventuelle forslag om endelige foranstaltninger eller om forlængelse af gyldighedsperioden for de midlertidige foranstaltninger.

Forordningens artikel 12, stk. 1, bestemmer:

»Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping eller subsidier samt deraf følgende skade, og findes det af hensyn til Fællesskabets interesser påkrævet, at Fællesskabet griber ind, træffer Rådet... afgørelse om pålæggelse af en endelig antidumping- eller udligningstold.«

Ifølge forordningens artikel 13, stk. 3, må antidumpingtolden ikke være højere end den midlertidigt anslåede eller endeligt fastsatte dumpingmargen eller subsidieydelse. Såfremt en lavere told er tilstrækkelig til at udligne skaden, skal tolden fastsættes på et sådant lavere niveau.

B — *Sagens økonomiske baggrund*

I stævningen har sagsøgeren indledningsvis beskrevet situationen på EF-markedet for kuglelejer, minikuglelejernes andel af dette marked samt de på området anvendte priser.

1. *Situationen på EF-markedet for kuglelejer*

Sagsøgeren har forklaret, at EF's kuglelejemarked i mange år har været domineret af det svenske aktieselskab SKF og dettes datterselskaber. SKF's andel af verdensmarkedet var i 1983 dobbelt så stor som sagsøgerens, selv om denne er den største producent af kuglelejer i Japan.

SKF-koncernen har mellem 30 og 40% af EF's marked for kuglelejer. Selv om de ja-

panske indførsler af kuglelejer til Fællesskabet udgør mindre end 6% af markedet, er det dem, der påfører SKF og de europæiske producenter den væsentligste konkurrence.

Rådet har forklaret, at det i kraft af de undersøgelser, Kommissionen har foretaget hos importører, eksportører og industrien, er muligt at beskrive den faktiske situation på markedet for minikuglelejer ret præcist. Såfremt Domstolen ønsker det, er Rådet rede til, under behørig hensyntagen til oplysningernes fortrolige karakter, at fremlægge de i sagen relevante tal, som er forskellige fra de tal, sagsøgeren har fremlagt.

2. *Markedet for minikuglelejer og Nippon Seiko's opfattelse*

Sagsøgeren har gjort gældende, at sondringen mellem de minikuglelejer, som er omfattet af den i sagen anfægtede forordning, og andre kuglelejer, er vilkårlig og uberettiget, da minikuglelejerne ikke udgør en særlig produktkategori.

I den forbindelse anfører sagsøgeren, at sondringen mellem minikuglelejer med over og under 30 mm i diameter ikke har det fornødne grundlag i virkeligheden. Til støtte herfor henviser sagsøgeren til punkt 17 i Kommissionens forordning nr. 3669/84 af 21. december 1984 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan (EFT L 340, s. 37), hvoraf fremgår, at Fællesskabet ikke i sine statistiske oplysninger indtil 1983 sondrede mellem kuglelejer på under og over 30 mm i ydre diameter. Efter sagsøgerens opfattelse har disse statistiske oplysninger, som ikke har ændret sig siden, gyldighed for samtlige kuglelejer.

Den største producent og eksportør af minikuglelejer er selskabet Minebea. For sagsøgerens vedkommende udgør minikuglelejerne ca. 13% af selskabets samlede salg inden for Fællesskabet. Sagsøgerens eksport heraf til EF har igennem nogle år været uforandret.

Sagsøgeren sælger sine produkter gennem de europæiske datterselskaber, dvs. NSK-UK, som er ansvarlig for distributionen i Det Forenede Kongerige og Irland, NSK-France, som forestår salget på det franske og det græske marked, NSK-Germany samt NSK-Nederland, som ligeledes varetager distributionen i Belgien, Luxembourg og Danmark.

Rådet har gjort gældende, at sagsøgerens beskrivelse måske nok har gyldighed for den tidligere markedssituation, men at denne har ændret sig, fordi der har udviklet sig et nyt og specialiseret marked for minikuglelejer. Disse kuglelejer anvendes inden for højtudviklede industrier, såsom elektronik- og hjemmecomputerindustrien samt andre højt udviklede industrier. De traditionelle, større kuglelejer anvendes i forbindelse med maskinteknik af automobil- og jern- og stålindustrien.

I duplikkens bilag I har Rådet fremlagt en erklæring, som det sagsøgende selskabs bestyrelsesformand afgav til årsrapporten for 1984, og hvorefter der er opstået et specialiseret marked for minikuglelejer på grund af udviklingen inden for andre sektorer, såsom elektronik, kontormaskiner og robotter, og

at salget af minikuglelejer i 1984 steg med 50%. I samme erklæring oplyses, at det sagsøgende selskab har omkring 75% af det japanske marked for minikuglelejer til videobåndoptagere.

Under hensyn hertil vedtog Fællesskabet en ny Nimexe-kodeks (Nimexe 84.62.01) for så vidt angår pos. 84.62 i Den Fælles Toldtarif vedrørende kuglelejer med en udvendig diameter på højst 30 mm.

3. *Priserne på kuglelejer*

Ifølge sagsøgeren er situationen med hensyn til priserne i det væsentlige den samme som beskrevet i Kommissionens beslutning 74/634 af 29. november 1974 (EFT L 343, s. 19), vedrørende Frankrigs og Japans indbyrdes aftale om kuglelejer.

C — *Tvistens baggrund*

På foranledning af en klage fra Federation of European Bearing Manufacturers' Association, en sammenslutning af de europæiske industrivirksomheder, der fremstiller kuglelejer (herefter benævnt »FEBMA«), og en af Kommissionen gennemført antidumpingundersøgelse vedtog Rådet forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 (EFT L 196, s. 1). Ved denne forordning blev der indført en endelig antidumpingtold på importerede kuglelejer, som dog suspenderedes, så længe de fire japanske kuglelejefabrikanter — herunder sagsøgeren — overholdt deres pristilsagn. Efter forslag fra Kommissionen forpligtede sagsøgeren sig herved til at forhøje sine priser og at give Kommissionen meddelelse om de vejede gennemsnitspriser på 100 af de inden for hver enkelt medlemsstat mest solgte typer af kuglelejer (den vejede gennemsnitspris blev beregnet ved at dele det samlede salg med det samlede antal solgte enheder (jfr. stævningens bilag 4).

Pristilsagnet forblev i kraft, efter at Domstolen havde annulleret nævnte forordning.

I maj 1979 indgav FEBMA en ny klage til Kommissionen. Den undersøgelse, som Kommissionen herefter gennemførte (jfr. EFT C 235 af 18.9.1979, s. 2), førte til, at sagsøgeren afgav et fornyet pristilsagn i 1981, som Kommissionen accepterede ved beslutning 81/406 af 4. juni 1981 (EFT L 152, s. 44).

I denne beslutning hedder det:

»Eksportpriserne [beregnedes] på grundlag af de vejede gennemsnitspriser, hvortil de importerede varer første gang videresolgtes til en uafhængig køber... Til sammenligningerne anvendtes vejede gennemsnitspriser ab fabrik.«

Selv om betingelserne i pristilsagnet er yderst fortrolige, har sagsøgeren erklæret sig rede til at fremlægge et eksemplar for Domstolen, såfremt denne skønner det nødvendigt. I forbindelse med tilsagnet forpligtede sagsøgeren sig til at forsyne Kommissionen med de oplysninger, denne havde udbedt sig på grundlag af de vejede gennemsnitspriser, medmindre Kommissionen udtrykkeligt anmodede om at få oplyst priserne for de enkelte transaktioner.

Da Kommissionen første gang fremsatte anmodning i foråret 1983, nævnte den ikke, at den metode, der var forskrevet i tilsagnet af 1981, ikke længere fandtes hensigstmæssig.

D — *Tvistens oprindelse og forløb*

I marts 1983 modtog Kommissionen en ny klage fra FEBMA, som hovedsagelig vedrørte Minebea, men delvis omhandlede de minikuglelejer, der var genstand for pristilsagnet af 1981.

På foranledning af denne klage og under hensyn til markedsudviklingen for minikuglelejer samt de oplysninger, Kommissionen selv havde indsamlet, bl. a. vedrørende Nippon Seiko, da den ved afslutningen af den foregående antidumpingprocedure (jfr. ovennævnte afgørelse 81/406 fra Kommissionen af 4. juni 1981) førte kontrol med, at pristilsagnene blev overholdt — meddelte Kommissionen, at den ville indlede en antidumpingprocedure vedrørende importen af minikuglelejer fra Japan og Singapore (EFT C 188 af 14.7.1983, s. 8).

I forbindelse med undersøgelsen, som blev foretaget mellem juli 1983 og marts 1984 udbad Kommissionen sig en række oplysninger vedrørende de enkelte transaktioner, tilsendte det sagsøgende selskab og dettes datterselskaber spørgeskemaer og efterprøvede de svar, der blev afgivet såvel i Japan som inden for EF.

Ved forordning nr. 744/84 af 19. marts 1984 (EFT L 79, s. 8):

1) ophævede Kommissionen ovennævnte afgørelse 81/406 om godkendelse af de pristilsagn, Nippon Seiko KK havde afgivet vedrørende ovennævnte minikuglelejer,

2) og indførte en midlertidig antidumpingtold på 18,30% for importen af visse af de kuglelejer, sagsøgeren eksporterede.

Ved telex af 22. marts 1984 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den med øjeblikkelig virkning tilbagekaldte sin godkendelse af pristilsagnet af 1981, i det omfang, tilsagnet vedrørte minikuglelejer (jfr. stævningens bilag 7).

Forordning nr. 744/84 fandt ifølge sin artikel 4 anvendelse i fire måneder, medmindre Rådet vedtog endelige foranstaltninger inden periodens udløb. I henhold til samme forordnings artikel 3, hvorefter parterne inden en måned efter forordningens ikrafttræden kunne tilkendegive deres synspunkt, anmodede Nippon Seiko om et møde med Kommissionens repræsentanter. Under et efterfølgende møde den 3. april 1984 oplyste Kommissionen for første gang, at samtlige de beregninger, der var blevet lagt til grund for opkrævningen af den midlertidige told, var foretaget efter en metode, der væsentligt adskilte sig fra den tidligere anvendte. De nærmere detaljer m. h. t. den nye metode blev forklaret under mødet. Derimod lod Kommissionens repræsentanter sagsøgeren svæve i nogen uvished med hensyn til retsstillingen vedrørende de tidligere pristilsagn om de andre kuglelejetyper. De var stadig under drøftelse på tidspunktet for stævningens indgivelse i denne sag.

Under samme møde blev det oplyst over for sagsøgeren, at selskabet næppe ville få medhold i et krav om tilbagebetaling af den opkrævede told, *dels* da selskabet ikke ville være i stand til at bevise, at den pågældende dumping var ophørt, eller at kuglelejerne var toldbehandlet inden for de tre sidste måneder forud for ansøgningen om tilbagebe-

taling, *dels* da beløbet ikke kunne kræves tilbage, når antidumpingtolden var beregnet på grundlag af vejede gennemsnitspriser, således som det var tilfældet i den foreliggende sag.

Ved skrivelse til Kommissionen af 30. april 1984 foreslog sagsøgeren en række ændringer til de pristilsagn, selskabet havde afgivet i 1981. Rådet modtog kopi af denne skrivelse, som blev betragtet som yderst fortrolig. Sagsøgeren har under sagen erklæret sig rede til for Domstolen at fremlægge en kopi af skrivelsen, såfremt det skønnes nødvendigt.

Efter yderligere to møder med Kommissionens repræsentanter den 14. maj og den 8. juni 1984 gentog sagsøgeren sine bemærkninger vedrørende den anvendte metode og anførte, at selskabet selv ville have tilsidesat sit pristilsagn af 1981, såfremt det havde ændret metode. Efter sagsøgerens opfattelse var den nye metode både fejlagtig, urimelig og uhensigtsmæssig, da den ikke gjorde det muligt at foretage en passende sammenligning på grundlag af et ensartet sammenligningsgrundlag, således som det kræves efter artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 3017/79. Selv om man imidlertidig antog, at metoden var korrekt anvendt, var det sket under tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning.

Ved telex af 15. juni 1984 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den havde besluttet at foreslå Rådet indførelse af en endelig antidumpingtold i henhold til artikel 11, stk. 6, i forordning nr. 3017/79.

Ved forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984 indførte Rådet en endelig antidumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 193, s. 1). For sagsøgerens vedkommende blev tolden fastsat til 14,71%.

II — Sagens gang ved Domstolen

Stævningen i sagen er indgivet til Domstolens Justitskontor den 2. november 1984.

Ved dokument, registreret på Domstolens Justitskontor den 5. december 1984, har sagsøgeren indgivet begæring om, at der træffes foreløbige forholdsregler, således at anvendelsen af artiklerne 1 og 2 i Rådets forordning nr. 2089/84 udsættes, indtil Domstolen har afsagt endelig dom i sagen Nippon Seiko KK mod Rådet.

Ved kendelse af 13. december 1984 har Domstolen, på grundlag af en begæring herom af 12. december 1984, givet Kommissionen tilladelse til at indtræde som intervenient i sagen om foreløbige forholdsregler til støtte for Rådet.

Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17. december 1984 (sag 258/84 R, Sml. 1984, s. 4357) blev begæringen om foreløbige forholdsregler ikke taget til følge.

Ved dokument, registreret på Domstolens Justitskontor den 17. december 1984, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådet, hvilken begæring Domstolen har imødekommet ved kendelse af 30. januar 1985.

Ved dokument, indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. december 1984, har FEBMA anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådet, hvilken begæring Domstolen har imødekommet ved kendelse af 20. marts 1985.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forud-

gående bevisførelse. Domstolen har dog opfordret Rådet, Kommissionen og sagsøgeren til at besvare visse spørgsmål inden den 31. maj 1986, hvilken opfordring er blevet efterkommet af procesdeltagerne inden for den fastsatte frist.

Ved beslutning af 7. maj 1986 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, henvist sagen til femte afdeling.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) Rådets forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984 annulleres;

2) subsidiært annulleres forordningen i det omfang, den berører sagsøgeren;

3) mere subsidiært annulleres forordningen i det omfang, den pålægger sagsøgeren en endelig antidumpingtold på 14,71% for minikuglelejer med oprindelse i Japan (eller Singapore), som er fremstillet eller eksporteret af sagsøgeren;

4) mest subsidiært annulleres forordningen i det omfang, den foreskriver, at den midlertidige antidumpingtold, der blev pålagt de minikuglelejer, sagsøgeren har fremstillet og eksporteret til Fællesskabet, opkræves endeligt uden hensyn til, at beløbet ikke må overskride den endelige antidumpingtold for de pågældende minikuglelejer på 14,71%.

5) Rådet tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger;

6) endelig nedlægges påstand om, at Domstolen træffer afgørelse efter billighed.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

1) sagen tages kun under påkendelse i det omfang, den anfægtede forordning indfører en antidumpingtold for produkter med oprindelse i Japan, som er fremstillet og eksporteret af sagsøgeren;

2) i øvrigt frifindes sagsøgte;

3) sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) frifindelse;

2) sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens, herunder Kommissionens omkostninger.

FEBMA har nedlagt følgende påstande:

1) frifindelse;

2) sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens, herunder FEBMA's omkostninger.

IV — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

Rådet har udtrykt tvivl om, hvorvidt sagen kan tages under realitetspåkendelse i det omfang, Rådets forordning nr. 2089/84 påstås annulleret i sin helhed. Ud over Nippon Seiko finder forordningen anvendelse på fire andre japanske producenter / eksportører, som alle er nævnt med navns nævnelse, samt eksportører af kuglelejer fra Singapore.

Rådet har i den forbindelse henvist til præmisserne 7-16 i Domstolens dom af 21. februar 1984 (Allied Corporation m. fl. mod Kommissionen, sagerne 239 og 275/82, Sml. s. 1005), hvoraf det fremgår, at den omstændighed, at en foranstaltning har ka-

rakter af en generel retsforskrift, ikke udelukker, at den umiddelbart og individuelt kan berøre de producenter og eksportører, som beskyldes for at have gjort sig skyldig i dumping.

Under hensyn til gældende praksis gør Rådet således gældende, at sagen alene kan fremmes til realitetsbehandling i det omfang, den vedrører de bestemmelser i forordningen, hvorved sagsøgeren pålægges antidumpingtold.

Sagsøgeren har under henvisning til samme dom gjort gældende, at den anfægtede forordning berører selskabet umiddelbart og individuelt, da selskabet er nævnt i forordningen med navns nævnelse, dels i den 20. betragtning, dels i artikel 1, stk. 2. Herudover har sagsøgeren, om nødvendigt, henvist til Domstolens dom af 4. oktober 1983 i sag 191/82, Fediol mod Kommissionen (Sml. s. 2913).

Kommissionen har ikke fremsat bemærkninger vedrørende dette punkt.

FEBMA har givet udtryk for samme betænkeligheder som Rådet.

Realiteten

Til støtte for sine påstande har Nippon Seiko fremført følgende fire anbringender:

— metoden for beregningen af dumpingmargenen var ulovlig (tilsidesættelse af artikel 2, stk. 9, 10 og 13, i Rådets forordning nr. 3017/79);

— tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter;

— afslaget på at acceptere de afgivne tilsagn var ulovligt, og under alle omstændigheder var det ulovligt ikke at acceptere de prisforhøjelser, der blev foretaget under og efter undersøgelsesperioden;

— tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, idet der ikke var et rimeligt forhold mellem den pålagte antidumpingtold og det faktiske tab; endvidere manglede der begrundelse for dette punkt.

I replikken har sagsøgeren erklæret ikke at kunne tage stilling til Rådets argumentation, dels fordi den er for generelt formuleret, tvetydig og upræcis, dels fordi Rådet har nægtet at besvare de spørgsmål, det sagsøgende selskab har stillet det i sin skrivelse af 11. februar 1985.

I duplikken har Rådet erklæret, at det ikke ønskede at kommentere procesakterne i et andet forum end under den formelle udveksling af indlæg, som er foreskrevet ved procesreglementet, men at det i sin duplik ville svare på de spørgsmål, sagsøgeren rejste i replikken.

Det første anbringende om, at metoden for beregning af dumpingmargenen var ulovlig (tilsidesættelse af artiklerne 2, stk. 9, 10 og 13, i Rådets forordning nr. 3017/79)

Sagsøgeren har fremført to argumenter til godtgørelse af, at der i strid med bl. a. artikel 2, stk. 9, 10 og 13, i forordning nr. 3017/79 og artikel 2, stk. 6, i GATT's antidumpingkodeks blev foretaget en sammenligning mellem normalværdien og eksportprisen på et uensartet sammenligningsgrundlag, idet der blev anvendt forskellige metoder for beregningen af de to priser, som skulle sammenlignes.

1. *Eksportprisen på minikuglelejer blev fastsat på grundlag af hver enkelt transaktion, mens normalværdien blev fastsat efter et vejet gennemsnit af de priser, der anvendtes på hjemmemarkedet for hver enkelt type produkter*

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at det fremgår af selve ordlyden af artikel 2, punkt D, stk. 9, første punkt, i forordning nr. 3017/79, at den sammenligning mellem produktets normalværdi på hjemmemarkedet og eksportprisen, på grundlag af hvilken dumpingmargenen beregnes, skal foretages på et »ensartet sammenligningsgrundlag.»

Efter sagsøgeren opfattelse fremgår det imidlertid udtrykkeligt af den 11. og 16. betragtning til den anfægtede forordning, at normalværdien blev beregnet på grundlag af det vejede gennemsnit af priserne på sagsøgerens samlede salgstransaktioner i Japan, mens eksportprisen blev beregnet på grundlag af hver enkelt transaktion, dvs. at de én efter én er blevet sammenlignet med den vejede gennemsnitspris. Selv om beregningen af eksportprisen og normalværdien, som anført af Rådet, udgør forskellige transaktioner, er de to priser ikke helt uafhængige af hinanden, eftersom de skal danne grundlag for en rimelig sammenligning. De to tal, som skal sammenlignes, skal derfor beregnes på en sådan måde, at der er mulighed for at foretage en rimelig sammenligning mellem dem i henhold til artikel 2, stk. 9 og 10, i forordning nr. 3017/79. For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at der ved beregningen af dumpingmargenen udelukkende blev taget hensyn til de eksportpriser, som var lavere end det vejede gennemsnit på det japanske marked. Ved at anvende denne metode har man derfor helt overset de omfattende salgstransaktioner, der blev foretaget uden anvendelse af dumpingpriser — nemlig til priser, som oversteg det vejede gennemsnit — og metoden måtte uvægerligt føre til konstatering af dumping, selv om eksportpriserne i gennemsnit var de samme som priserne på hjemmemarkedet.

Vedrørende Rådets argument om, at EF-ordningen »ikke indeholder mulighed for at begrunde salg til dumpingpriser med henvisning til andre eksportsalg til normale priser eller højere priser end de normale«, har det sagsøgende selskab anført, at det ikke på noget tidspunkt har fremført et sådant argument. Det har blot gjort indsigelse mod, at der foretages en sammenligning mellem normalværdien, beregnet ud fra det vejede gennemsnit af samtlige transaktioner på hjemmemarkedet og derefter nedrundet til et bestemt tal, og de laveste eksportpriser, beregnet på grundlag af et udvalg af transaktioner og ikke efter den i forordningen foreskrevne metode, baseret på hver enkelt transaktion.

Efter sagsøgerens opfattelse er denne metode dels fejlagtig, dels retsstridig, da bestemmelsen vedrørende beregning af dumpingmargenen i artikel 2, stk. 13, i forordning nr. 3017/79 nok indeholder mulighed for at vælge mellem to forskellige metoder (nemlig enten et vejet gennemsnit eller på grundlag af hver enkelt transaktion), men ikke en blanding af disse to metoder.

Sagsøgeren erkender, at Kommissionen ikke havde mulighed for at foretage den sammenligning på grundlag af hver enkelt transaktion, som er foreskrevet i artikel 2, stk. 13, litra b), i forordning nr. 3017/79, dels på grund af det omfattende antal transaktioner på det japanske hjemmemarked og på eksportmarkedet, dels på grund af forskellene i de særlige markedsvilkår, som gælder i Japan og inden for Fællesskabet, og endelig på grund af de problemer, der er forbundet med at finde individuelle transaktioner, som med rimelighed kan sammenlignes. Sagsøgeren finder heller ikke, at det ville have været forsvarligt, om Kommissionen havde taget udgangspunkt i »de hyppigst anvendte priser« eller de »repræsentative priser«, således som der tillige er mulighed for efter nævnte bestemmelse.

Den eneste af de i bestemmelsen nævnte metoder, som kunne anvendes, var metoden med beregningen på grundlag af de vejede gennemsnitspriser, som Kommissionen da også hidtil havde anvendt inden for minikuglelejesektoren, såvel med hensyn til hjemme- som eksportmarkedet. Sagsøgeren henviser i den forbindelse dels til Kommissionens svarskrift i sagen Nippon Seiko mod Rådet og Kommissionen (dom af 29. marts 1979 i sag 119/77, Sml. s. 1303), dels til den erklæring, som chefen for den pågældende afdeling ved Kommissionen afgav under en høring i Bruxelles den 23. og 24. juni 1980 over for Europa-Parlamentets udvalg for eksterne økonomiske forbindelser (jfr. stævningens bilag 9).

Sagsøgeren er af den opfattelse, at selskabet på grund af denne metode har måttet betale 4,49% mere i antidumpingtold end hvis Kommissionen, ligesom tidligere, havde anvendt metoden med det vejede gennemsnit.

I betragtning af den beregning af dumpingmargenen, som efter Rådets opfattelse fremkommer med anvendelsen af Kommissionens metode og ville være fremkommet efter den metode, sagsøgeren har foreslået, anfører sidstnævnte, at Kommissionens fejl ikke består i en nedsættelse af dumpingmargenen, men i en fejlagtig og urimelig sammenligning af de to relevante priser.

Rådet har anført, at den anvendte beregningsmetode er såvel lovlig som sagligt begrundet. Vedrørende metodens lovlighed anfører Rådet for det første, at forordning nr. 3017/79 ikke indeholder nogen forpligtelser af den af sagsøgeren angivne art. Tværtimod angiver forordningens artikel 2 mindst ti forskellige metoder for beregning af normalværdien og fire metoder for beregningen af dumpingmargenen. Bestemmelsen ville således være uden mening, såfremt sagsøgerens opfattelse var korrekt. Efter Rådets opfattelse udgør beregningen af normalværdien, eksportprisen og dumpingmargenen helt forskellige og indbyrdes uafhængige fremgangsmåder. De fastsættes på grundlag af forskellige oplysninger og under hensyntagen til forskellige omstændigheder, hvorfor de nødvendigvis må beregnes efter forskellige metoder.

Den eneste retsforskrift, sagsøgeren i denne forbindelse har påberåbt sig — artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 3017/79 — er uden relevans. Dens formål er nemlig at bringe normalværdien og eksportprisen på et sammenligneligt niveau, således at det bliver muligt at beregne dumpingmargenen blot ved at fradrage eksportprisen fra normalværdien. Den omstændighed alene, at artikel 2, stk. 10, indeholder en række forskrifter, der gør det muligt at foretage de nødvendige tilpasninger under hensyn til de forskelle, der påvirker prisernes sammenlignelighed er imidlertid tilstrækkeligt bevis for, at de enkelte faktorer kan vurderes ud fra forskellige kriterier.

Ifølge Rådet sigter betingelsen i artikel 2, stk. 9 og 10, om, at der skal foretages en »passende sammenligning«, ikke til beregningen af normalværdien og eksportprisen, men til varens fysiske egenskaber, mængder samt salgsvilkår. Det er ved hjælp af de i forordning nr. 3017/79 foreskrevne tilpasninger af eksportprisen og normalværdien, og ikke ved hjælp af beregningsmetoden, at der tilvejebringes et ensartet sammenligningsgrundlag for de to faktorer, som indgår i sammenligningen.

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det var rimeligt at anvende den metode, som er lagt til grund i sagen, anfører Rådet i det væsentlige, at anvendelsen af beregningerne i henhold til forordning nr. 3017/79 enten fører til, at der konstateres eller ikke konstateres dumping. Efter forordningen er det således ikke muligt at udligne dumpingpriserne med højere priser fra de øvrige eksportsalg.

I modsætning til det af sagsøgeren hævdede har Kommissionen taget hensyn til de tilfælde, hvor transaktionerne ikke fandtes at have indebåret dumping. Kommissionen medtog nemlig disse transaktioner i den samlede dumpingberegning med satsen nul. Den af Kommissionen anvendte metode førte til fastsættelsen af en vejet, gennemsnitlig dumpingmargen på 14,71%, hvorimod gennemsnittet ville have været 19,42%, såfremt Kommissionen havde anvendt den af sagsøgeren foreslåede metode.

Efter Rådets opfattelse var det ikke urimeligt at ændre metode, da dette var nødvendigt efter de i sagen foreliggende omstændigheder. I den forbindelse anfører Rådet, at beregningen af eksportprisen efter metoden med det vejede gennemsnit — dvs. den metode, der tidligere blev anvendt — gjorde det muligt at tage hensyn til en vis grad af »negativ« dumping i de individuelle transaktioner.

Den endelige beslutning om at anvende den nye metode, baseret på hver enkelt transaktion blev truffet, fordi den viste, at man tidligere åbenbart havde undervurderet graden af negativ dumping.

Med argumentet om, at eksporttransaktionerne i den nedre ende af priserne ikke bør sammenlignes med den vejede normalværdi på hjemmemarkedet, påberåber sagsøgeren sig ifølge Rådet i realiteten en ret til at udligne dumpingpriserne ved anvendelse af højere priser.

Denne argumentation afviser Rådet imidlertid som aldeles ubegrundet og som værende i strid med forordning nr. 3017/79.

Rådet anfører herom nærmere, at man undlod at anvende de øvrige metoder for beregningen af dumpingmargenen, som er foreskrevet i forordningen, navnlig metoden for sammenligning af de hyppigst anvendte eller de mest repræsentative eksportpriser og den normale referenceværdi, fordi undersøgelsens resultater viste, at de mest anvendte eksportpriser var blandt de laveste. Havde man altså brugt metoden med de hyppigst anvendte priser, ville det have medført fastsættelse af højere dumpingmargener, hvorved man ikke ville have taget hensyn til de talrige eksportsalg, som blev foretaget til dumpingpriser, omend højere priser end gennemsnittet.

Vedrørende sagsøgerens argument om, at der burde have været tilvejebragt en ensartet eksportpris ved hjælp af metoden med det vejede gennemsnit, eftersom beregningen af normalværdien havde ført til fastsættelse af et ensartet tal, anfører Rådet for det første, at denne metode ganske vist utvivlsomt ville have været mere gunstig for eksportørerne, men ikke blev anvendt, da den ville have givet mulighed for at udligne dumpingsalgene ved salg til højere priser end normalværdien, og at en sådan generel udligning, som ikke har hjemmel i forordning nr. 3017/79, ikke er tilstrækkelig til at ophæve det undertiden uafhjælpelige tab, der påføres EF-virksomhederne.

Rådet henviser til støtte herfor til et hypotetisk tilfælde, hvor man forestiller sig, at en

japansk eksportør har i sinde at fordrive en EF-fabrikant fra markedet ved at anvende dumpingpriser. I et sådant tilfælde ville det ikke nedsætte det lidte tab, såfremt man udlignede dumpingpriserne med andre transaktioner, som ikke har nogen forbindelse med den pågældende EF-fabrikant. Sagsøgerens argument strider på dette punkt i realiteten med bestemmelserne i artikel 4, stk. 5, og artikel 13, stk. 6, i forordning nr. 3017/79, som i lignende tilfælde giver mulighed for at foretage en opdeling af Fællesskabet i to eller flere markeder for at undgå, at de varer, der eksporteres til de andre medlemsstater til lavere dumpingpriser, pålægges en højere told.

Efter Rådets opfattelse fandtes der to andre metoder, som kunne anvendes. Den første metode var at beregne et vejet gennemsnit af samtlige de salgspriser på varer til medlemsstaterne, som lå under normalværdien, uden at tage hensyn til priser til eller over normalværdien. Denne løsning, som ville have været den gunstigste for EF-virksomhederne, blev imidlertid forkastet til fordel for en midlertidig løsning, som blev anset for mere rimelig. Den sidstnævnte løsning bestod i at beregne det vejede gennemsnit af samtlige eksportpriser og i stedet for at se bort fra salgene af varer til priser til eller over normalværdien, at indbefatte dem i beregningen, som om de blev foretaget til priser svarende til normalværdien. Det blev skønnet rimeligere at anvende denne metode, da den tager hensyn til den faktiske dumpingmargen og er gunstigere for eksportørerne. Jo flere salg til priser svarende til eller over normalværdien, jo mindre bliver dumpingmargenen.

Endelig har Rådet anført, at det vejede gennemsnit af dumpingmargenen ville være faldet fra 14,71 til 14,15%, såfremt beregningerne var blevet foretaget efter den metode, sagsøgeren anbefaler, hvilket er 0,56% og ikke som hævdet af sagsøgeren 4,49% mindre.

Hertil føjer Rådet, at dumpingmargenerne varierede, afhængig af de forskellige typer minikuglelejer (nemlig fra 0 til 59%). Under hensyn til størrelsen af det tab, der blev påført EF's industri, ville man have kunnet se bort fra muligheden for i dette tilfælde at fastsætte vejede gennemsnit i henhold til artikel 2, stk. 13, litra c), i forordning nr. 3017/79, og fastsat en passende samlet antidumpingtold, som i alle tilfælde ville have været større end den fastsatte told på 14,71%. Under disse omstændigheder finder Rådet ikke, at sagsøgeren har grundlag for at hævde, at den anvendte metode var ulovlig eller urimelig.

Kommissionen har gjort gældende, at ifølge artikel 2, stk. 13, i Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1) — der svarer til artikel 2, punkt F, i ovennævnte forordning nr. 3017/79 — udgør metoden baseret på hver enkelt transaktion en af de metoder, der kan anvendes, når eksportprisen afviger betydeligt fra transaktion til transaktion. Nævnte artikel 2, stk. 13, indeholder således fire forskellige metoder for fastsættelse af dumpingmargenen i dette tilfælde.

Efter Kommissionens opfattelse var det nødvendigt i den foreliggende sag at vælge en af følgende to metoder:

— enten metoden med det vejede gennemsnit, hvorefter der foretages en beregning af gennemsnittet af samtlige eks-

portpriser, vægtet på grundlag af den til hver enkelt pris solgte mængde varer;

— eller den metode, Kommissionen faktiske anvendte, nemlig metoden baseret på hver enkelt transaktion.

Efter den anden metode tages der hensyn til samtlige transaktioner under normalværdien, men i modsætning til hvad der gælder efter den første metode, må de salgspriser, der ligger over normalværdien, ikke anvendes til udligning af salg af en tilsvarende mængde varer til priser under normalværdien. De behandles derimod, som om de var blevet foretaget til normalværdien og indgår som sådan i beregningen af den samlede dumpingmargen.

Efter Kommissionens opfattelse er det nødvendigt at anvende den anden metode, når der findes betydelige afvigelser i eksportpriserne over og under normalværdien, da anvendelsen af metoden med det vejede gennemsnit i et sådant tilfælde vil indebære, at der konstateres overhovedet ikke at være begået dumping. Sagsøgerens argument om, at der ikke opkræves antidumpingtold, når der ikke foreligger dumping, imødegår Kommissionen med, at foreligger der dumping, må priserne udlignes ved en antidumpingtold og ikke ved salg af visse varer til normale priser.

Kommissionen finder videre, at det er irrelevant at gøre gældende, at metoden er ulogisk, når varer, der sælges til højere priser end normalværdien, efter denne metode behandles som om de blev solgt til normalværdien. Den omstændighed, at nogle priser ligger over normalværdien, er uden interesse, da disse priser ikke nødvendigvis ændrer den økonomiske virkning af salg til dumpingpriser. Hvis der på den anden side er foretaget mange salg til højere priser, bør der tages hensyn hertil ved bedømmelsen af det tab, der måtte være tilføjet EF's industrivirksomheder.

Kommissionen anfører, at forordning nr. 2176/84, som har til formål at afbøde visse særlige former for illoyal konkurrence, bestemmer i artikel 4, stk. 1, at der ikke må tages hensyn til skader forvoldt af andre faktorer, så som »omfang af og priser på import, der ikke er dumpet eller subsidieret«. Bestemmelsen i samme forordnings artikel 13, stk. 4, litra b), i), hvorefter der skal tages hensyn til sporadisk dumping, dvs. omfattende dumpingimport af en vare i en forholdsvis kort periode, bekræfter, at sagsøgerens opfattelse er fejlagtig.

Til støtte for det anførte har Kommissionen i bilaget til sit skriftlige indlæg vedlagt en oversigt, der viser resultaterne af beregningerne i den foreliggende sag, når de foretages efter de to nævnte metoder. Kommissionen understreger, at i tre af de sager, som for øjeblikket verserer ved Domstolen, udgør forskellen ved at anvende de to metoder mindre end 1%, mens forskellen i de to andre sager udgør mindre end 2%.

FEBMA har gjort gældende, at det ved fastsættelsen af dumpingmargenen er nødvendigt at foretage en vurdering af komplicerede økonomiske forhold.

FEBMA anfører i den forbindelse, navnlig under henvisning til dommen af 7. februar 1973 i sag 40/72 (Schröder, Sml. s. 125), at når det efter forordningen er muligt at vælge mellem flere forskellige beregningsmetoder, kan EF's institutioner ved udøvelsen af deres retmæssige skøn vælge den metode, som de efter omstændighederne finder bedst egnet. Udøvelsen af dette skøn kan således føre til anvendelse af de uensartede metoder, sagsøgeren påtaler.

Sagsøgerens anbringender må vurderes på grundlag af Domstolens faste praksis, som senest er blevet yderligere stadfæstet ved dom af 4. oktober 1983 i sag 191/82, (Fediol, Sml. s. 2913). Efter fast praksis efterprøver Domstolen udelukkende, om den anfægtede afgørelse er behæftet med en åbenbar fejl eller med magtfordrejning, eller om den pågældende institution åbenbart har overskredet grænserne for sit skøn.

Ved anvendelsen af den metode for beregning af eksportprisen, som er baseret på hver enkelt transaktion, anvendte Rådet — af de grunde, det selv har angivet — imidlertid den metode, som var bedst egnet til at afbøde det tab, der var påført Fællesskabet, og til at bringe den tidligere situation til ophør, hvor man tolererede fortsat anvendelse af dumpingpriser, fordi salg af produkter til dumpingpriser efter metoden baseret på det vejede gennemsnit kunne udlignes med salg til priser over normalværdien. Det ville følgelig have været såvel retsstridigt som urimeligt at anvende andre metoder.

FEBMA anfører videre, at Rådet, som det selv har fremhævet, ville have kunnet opkræve en højere antidumpingtold på grund af forskellene mellem de enkelte dumpingmargener for de forskellige typer minikuglelejer (som varierede fra 0 til 59%). Rådet kunne i dette tilfælde have opkrævet en tilsvarende høj antidumpingtold for de pågældende typer minikuglelejer med høje dumpingmargener, og beregnet antidumpingtolden for de andre minikuglelejer på grundlag af et vejet gennemsnit.

Endelig har FEBMA gjort gældende, at sagsøgeren i den foreliggende sag har været begunstiget af den omstændighed, at der på grund af et større salg af varer på det japanske end på det europæiske marked blev lagt en lavere normalværdi til grund. FEBMA oplyser i den forbindelse, at mængden af de af sagsøgeren solgte varer på det japanske marked er fjorten gange større end salget på det europæiske marked.

Efter FEMBA's opfattelse fremgår det af det anførte, at sagsøgeren ikke har lidt noget tab som følge af den anvendte metode, og at EF-institutionerne ikke har misbrugt deres skønsbeføjelse.

2. *Metoden for tilpasning af eksportpriserne i henhold til artikel 2, stk. 8, i forordning nr. 3017/79 var fejlagtig og uberettiget*

Sagsøgeren har gjort gældende, at eksportprisen og normalværdien efter artikel 2, punkt D, stk. 9, 2. punkt, skal sammenlignes i samme handelsled, dvs. fortrinsvis »ab fabrik«. Eksportprisen, men ikke normalværdien, blev beregnet i dette omsætningsled. I modsætning til det af Kommissionen i den 19. betragtning til forordning nr. 744/84 anførte, blev sagsøgerens hjemmemarkedspris beregnet uden hensyn til de dokumenterede omkostninger af samme slags, som Kommissionen fradrog for de europæiske datterselskabers vedkommende.

Sagsøgeren henviser i den forbindelse bl. a. til alle de transportomkostninger for salg på det japanske marked, som Kommissionen skønnede var af samme størrelse som udgifterne i forbindelse med salgene til eksport. Efter sagsøgerens opfattelse er de til salgene på hjemmemarkedet svarende udgifter højere, fordi disse produkter normalt sælges fra distributionscentre til en flerhed af kunder spredt over mange steder, mens salgene til eksport sker i større ladninger fra ét enkelt distributionscenter, placeret i nærheden af en havn.

Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen ved beregningen af den midlertidige told oprindelig trak visse fragtomkostninger fra eksportpriserne, men ikke fra hjemmemarkedspriserne. Denne fejl blev tilkendegivet over for Kommissionens repræsentanter, men ikke korrigeret og senere hen stadfæstet af Rådet. Den førte til, at normalværdien og dumpingmargenen blev overvurderet med 3% mere end den reelle dumpingmargen.

Ifølge sagsøgeren foreskriver den bestemmelse i artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 3017/79, som Rådet har påberåbt sig, at der ikke skal foretages nogen justeringer for »forskelle i administrative og generelle omkostninger, herunder forsknings- og udviklingsomkostninger, eller reklame«, men bestemmelsen er ikke til hinder for, at de omkostninger, der fradrages eksportprisen, ligeledes holdes uden for ved beregningen af normalværdien, for så vidt der er tale om lignende udgifter. Sagsøgeren nævner i den forbindelse de udgifter, der er forbundet med kundebetjeningen.

Sagsøgeren anfører videre, at der ikke blot foreligger en tilsidesættelse, men en ukorrekt anvendelse af ovennævnte bestemmelse i forordning nr. 3017/79, eftersom Rådet afslog at tage hensyn til transportomkostningerne med den begrundelse, at de har karakter af administrative udgifter, mens de efter sagsøgerens opfattelse »har direkte tilknytning til det pågældende salg« og dermed også kan justeres.

Desuden gør sagsøgeren gældende, at man har misforstået arbejdsområdet for det sagsøgende selskabs tekniske afdeling. Afdelingen er nemlig ikke, som hævdet af Rådet, en forsknings- og udviklingsafdeling, hvis omkostninger der ikke kan tages hensyn til, men yder før- og eftersalgsservice til japanske kunder.

Sagsøgeren tilbyder at bevise det anførte gennem vidneudsagn fra en af selskabets direktører i Japan.

Endelig har sagsøgeren taget til efterretning, at Kommissionen og Rådet har bekendtgjort at ville vedtage bestemmelser til korrektion af den fejl, der blev begået vedrørende de transportomkostninger, som blev fradraget normalværdien.

Rådet har gjort gældende, at normalværdien blev sammenlignet med eksportprisen på »ab fabrik«-stadiet, således som det fremgår af den 19. betragtning til Kommissionens forordning nr. 744/84. Sagsøgeren har ikke under den administrative procedure rejst krav om, at der blev foretaget en korrektion for det pågældende omsætningsled, og er derfor udelukket fra bagefter at klage over dette.

Rådet anfører videre, at der ikke, som hævdet af sagsøgeren, er nogen forbindelse mellem omkostningerne hos de europæiske datterselskaber og de fradrag, der blev foretaget i salgspriserne på det japanske marked. I overensstemmelse med Rådets forordning nr. 3017/79 bør der sondres mellem beregningen af normalværdien og eksportprisen. I så henseende er bestemmelserne i forordning nr. 3017/79 blevet iagttaget, nemlig på den ene side artikel 2, stk. 9 og 10, og på den anden side artikel 2, stk. 8, litra b).

Hvad angår de omkostninger, som sagsøgeren har gjort gældende burde være fradraget normalværdien, anfører Rådet, at sagsøgeren ikke har fremlagt de beviser, som kræves efter artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 3017/79. Vedrørende argumentet om, at der burde være taget hensyn til omkostningerne hos det sagsøgende selskabs tekniske afdeling, indvender Rådet, at Kommissionen under undersøgelsen fastslog, at

denne afdeling omfattede såvel en forsknings- og udviklingsafdeling som en egentlig teknisk afdeling. Efter artikel 2, stk. 10, litra c), kan der imidlertid ikke foretages justeringer, for så vidt angår omkostningerne i en forsknings- og udviklingsafdeling. Rådet tilbyder at føre bevis for, at sagsøgeren ikke har været i stand til at godtgøre sondringen mellem egentlige serviceomkostninger og andre omkostninger, såsom udgifter til konstruktion, forskning og udvikling, der henhører under rubrikken »teknisk service« og har karakter af administrative omkostninger, der ikke kan justeres.

Rådet anfører videre, at spørgsmålet om transportomkostningerne på hjemmemarkedet blev udførligt behandlet, men at sagsøgerens oplysninger herom var ufuldstændige. Således undlod sagsøgeren bl. a. at oplyse, at de eksporterede varer undertiden blev fragtet med fly, hvilket var forbundet med betydeligt højere udgifter, samt at sagsøgeren havde anvendt to forskellige kriterier for beregningen af transportomkostningerne på hjemmemarkedet og på eksportmarkedet, nemlig én for normalværdien på grundlag af omsætningen og en anden for eksportprisen på grundlag af minikuglelejernes vægt og mængde. Kommissionen anvendte sidstnævnte metode for opgørelsen af omkostningerne i de to tilfælde.

I modsætning til det af sagsøgeren hævdede tog EF-institutionerne hensyn til samtlige de omkostninger, der havde forbindelse med datterselskabernes salgsservice, for så vidt det var godtgjort, at disse omkostninger havde forbindelse med de pågældende salg. Det var på grund af manglende bevis herfor, at andre omkostninger, navnlig markedsføringsomkostninger, blev betragtet som administrative omkostninger.

Efter Rådets opfattelse fremgår det således af det anførte, at sagsøgerens krav om en mere omfattende justering var ubegrundet. Derimod var visse korrektioner af de indenlandske transportomkostninger i forbindelse med eksportforsendelser ad søvejen nødvendige på grund af de ukorrekte oplysninger, sagsøgeren havde opgivet.

Kommissionen har ikke ytret sig om dette spørgsmål.

FEBMA finder det ikke nødvendigt at tilføje yderligere argumenter til dem, Rådet har fremført. Den nøjes med blot at henvise til, at EF-institutionerne ved anvendelsen af artikel 2, stk. 9 og 10, i forordning nr. 3017/79 har et vidt skøn, som Domstolen kun kan efterprøve inden for de grænser, som er fastlagt i retspraksis.

Andet anbringende om, at der er tilsidesat væsentlige formforskrifter

Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren dels anført, at forordning nr. 2089/84 er utilstrækkeligt begrundet, dels at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet samt princippet om god forvaltning.

1. *Manglende begrundelse*

Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ikke kan begrunde valget af ændret metode med de administrative hensyn, som er nævnt under 2. afsnit i den 18. betragtning til forordning nr. 2089/84, eller under henvisning til, at EF-institutionerne tidligere var af den opfattelse, at man i enkeltstående tilfælde kunne tolerere salg til dumpingpriser.

Sagsøgeren har i øvrigt ikke fået noget svar på sin anmodning om en afklaring af denne sidstnævnte udtalelse, som er omtalt af Rådet i svarskriftet. Det sagsøgende selskab erklærer i den forbindelse, at det hverken

forstår det nærmere indhold af denne udtalelse, eller hvorledes udtalelsen kan retfærdiggøre valget af en anden metode.

Hvad angår de administrative problemer, som angives at være opstået ved anvendelsen af metoden baseret på hver enkelt transaktion, erklærer advokaterne for det sagsøgende selskab, at de har kendskab til tilfælde, hvor Kommissionen anvendte metoden baseret på de gennemsnitlige eksportpriser, skønt det var muligt at beregne eksportpriserne på grundlag af hver enkelt transaktion. Da de imidlertid ikke kan afsløre, hvilke tilfælde, der er tale om, selv om de ikke har fået kendskab dertil i forbindelse med sagsforslen for en EF-institution, anmoder de Domstolen om i givet fald — om nødvendigt — at udnytte lejligheden til at stille Rådet spørgsmål på dette punkt.

Sagsøgeren anfører videre, at oplysningerne om priser på forskellige kuglelejetyper, hvorom sagsøgerens datterselskaber tidligere blev anmodet, viser med tilstrækkelig tydelighed, at Kommissionen, selv uden anvendelse af computere, var i stand til at foretage sammenligninger på grundlag af hver enkelt transaktion. De beretninger, selskabet blev anmodet om i forbindelse med pristilsagnene af 1977 og 1981, blev i øvrigt udfærdiget på grundlag af de enkelte transaktioner.

Rådet kan ikke i fuld alvor mene, at forordning nr. 744/84 indeholder fornøden begrundelse for beslutningen om at anvende en anden metode, da forordningen intet udsiger desangående, eller at begrundelsen herfor skulle være blevet oplyst under mødet med Kommissionens repræsentanter den 3. april 1984, dvs. efter vedtagelsen af Kommissionens forordning. Enhver forordning skal indeholde fornøden begrundelse. Den opfattelse, Rådet forfægter, og hvorefter EF-institutionernes ansatte lovligt kan udvide forordningernes begrundelse under private møder, ville umuliggøre domstolskontrol.

Efter sagsøgerens opfattelse blev den nye metode udelukkende anvendt, fordi den fandtes mere hensigtsmæssig. Den 18. betragtning til den anfægtede forordning opfylder ikke begrundelseskravet efter traktatens artikel 190, således som denne traktatbestemmelse blev fortolket af Domstolen i dommen af 26. november 1975 i sag 73/74, (Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique m. fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1491, se dommens præmisser 31-33).

Rådet har gjort gældende, at begrundelseskravet er opfyldt. Det anfører i den forbindelse, at Kommissionen ved artikel 3 i forordning nr. 744/84 opfordrede de pågældende parter til at fremsætte deres synspunkter bl. a. vedrørende den på hver enkelt transaktion baserede metode, som den midlertidige told, der blev indført ved nævnte forordning, blev beregnet efter. Kommissionen gav desuden en udførlig forklaring på den anvendte metode under det møde den 3. april 1984, som sagsøgeren selv har omtalt. I forordning nr. 2089/84 har Rådet i den attende betragtning angivet samtlige grunde til at anvende metoden baseret på hver enkelt transaktion.

Kommissionen har ikke ytret sig om dette spørgsmål.

FEBMA har gjort gældende, at EF-institutionerne ikke var forpligtet til at give en fuldstændig og detaljeret begrundelse for at anvende en anden metode til bestemmelse af priserne, da samtlige lovlige metoder er opregnet i forordning nr. 3017/79. De grunde, Rådet har angivet i forordningens 18. betragtning, er derfor tilstrækkelige til opfyldelse af begrundelseskravet i traktatens artikel 190.

2. *Tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet samt princippet om god forvaltning*

Sagsøgeren har gjort gældende, at der ved forordning nr. 2089/84 reelt blev indført nye regler med tilbagevirkende gyldighed, fordi der, uden at der forelå tvingende økonomiske grunde blev indført en ny beregningsmetode inden for en periode, hvorunder pristilsagnet af 1981, som var baseret på andre beregningsmetoder, blev underkastet en fornyet undersøgelse, men stadig var i kraft.

I den forbindelse anfører sagsøgeren, at det i selve pristilsagnet af 1981 var fastsat, at det skulle forblive i kraft, så længe Kommissionen ikke tilbagekaldte sin godkendelse og sagsøgeren ikke tilbagekaldte sit tilsagn. Først den 22. marts 1984, dvs. tre dage efter vedtagelsen af forordning nr. 744/84, gav Kommissionen imidlertid sagsøgeren meddelelse om, at den trak godkendelsen tilbage.

Sagsøgeren kan ikke, som hævdet af Rådet, anses for at være behørigt underrettet om den ændrede metode ved de oplysninger, Kommissionen udbad sig om priserne for de enkelte transaktioner, da der var tale om oplysninger, indhentet under en tidligere antidumpingprocedure.

Sagsøgeren anfører, at der kan skabes berettigede forventninger, uden at EF-institutionerne har givet borgerne nogen forsikringer eller løfter, og henviser til støtte herfor til Domstolens dom af 14. maj 1975 i sag 74/74, CNTA (Sml. s. 533, præmisserne 39 og 40). Endvidere anfører sagsøgeren, under henvisning til Domstolens dom af 16. februar 1982 i sag 258/80, Rumi (Sml. s. 487, præmis 11), at EF-institutionerne under hensyn til de afgivne pristilsagn var forpligtet til at tilgodese de erhvervsdrivendes berettigede forventning om, at der ville blive anvendt samme metode som tidligere, medmindre det klart blev tilkendegivet, at metoden blev ændret. Det følger af retssikkerhedsprincippet og princippet om god forvaltning, at der skal gives begrundet meddelelse herom, således at de erhvervsdrivende har mulighed for at tilpasse deres praksis til EF-reglernes krav.

Sagsøgeren bestrider endvidere Rådets erklæring om, at den nye metode var fordelagtigere for sagsøgeren. Sagsøgeren ønsker ikke nogen særbehandling, men blot, at gældende regler overholdes.

Vedrørende Rådets argument om, at anbringendet ikke kan tages under realitetspåkendelse, fordi Kommissionens forordning 744/84 ikke blev anfægtet i tide, anfører sagsøgeren at have fremført sine argumenter under den procedure, som efterfulgte vedtagelsen af nævnte forordning, og påberåber sig retten til at anfægte forordningen om opkrævning af den endelige dumpingtold, når proceduren ikke, således som tilfældet er i denne sag, har ført til det ønskede resultat. Den procedure, Rådet har foreslået, er overflødig og vil medføre en sammenblanding af den administrative procedure, som efterfølger opkrævningen af den midlertidige antidumpingtold, og retsforhandlingerne ved Domstolen.

Rådet gør gældende, at for så vidt sagsøgerens argument går ud på, ikke at princippet om den berettigede forventning er til hinder for anvendelse af en anden metode, men at

pristilsagnene skal underkastes en fornyet undersøgelse på grundlag af forskellige metoder, må det konstateres, at enhver antidumpingundersøgelse indledes med en sådan fornyet undersøgelse, og at Kommissionen må have ret til, i hvert fald forsøgsvis, at anvende andre metoder for at afgøre, om de er administrativt gennemførlige og fører til mere realistiske resultater. Forbuddet mod retsakters tilbagevirkende gyldighed kan derfor ikke påberåbes til støtte for kritikken mod den ændrede metode. Der er endvidere ikke, som hævdet af sagsøgeren, blevet aftalt nogen metode mellem parterne.

Under henvisning til den syttende og attende betragtning til den anfægtede forordning anfører Rådet, at anbringendet om tilsidesættelsen af princippet om den berettigede forventning må forkastes, ligesom det var tilfældet i dommen af 7. juni 1983 i sagerne 100-103/80, (SA Musique Diffusion française m. fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1825). Det sagsøgende selskab kan ikke i fuld alvor påstå, at det blev overrasket over, at Kommissionen anvendte en af de metoder, som er foreskrevet i forordning nr. 3017/79.

Endelig gør Rådet gældende, at sagsøgeren ikke kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 744/84 under denne sag, da selskabet ikke har anfægtet forordningen inden for de fastsatte frister.

Kommissionen anfører, at der kun kan indføres antidumpingtold for fremtiden og ikke med tilbagevirkende gyldighed, hvorfor der ikke er noget grundlag for sagsøgerens argument om, at der med anvendelsen af metoden baseret på hver enkelt transaktion — som indebærer en fornyet undersøgelse af tidligere afgivne pristilsagn — blev indført nye regler med tilbagevirkende gyldighed. Under henvisning til dommen af 4. oktober 1983 i ovennævnte sag Fediol bemærker Kommissionen, at EF's industrivirksomheder har mulighed for at indgive klage over dumping, at de kan anfægte de af institutionernes afgørelser, som de er utilfredse med, og at de ikke må berøves disse rettigheder, fordi institutionerne tidligere har anvendt andre metoder. Anvendelsen af de nye metoder har imidlertid ikke krænket nogen velerhvervede rettigheder og kan følgelig ikke antages at indebære en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

FEBMA har under henvisning til dommen af 28. oktober 1982 i sag 52/81, (Faust mod Kommissionen, Sml. s. 3745), gjort gældende, at de erhvervsdrivende ikke kan have nogen berettiget forventning om, at en situation opretholdes, når institutionerne kan ændre den som led i sin skønsbeføjelse.

Man kan således ikke have berettiget forventning om anvendelse af en bestemt metode, når denne har vist sig utilstrækkelig til at bringe en evt. dumpingpraksis til ophør, som er i strid med EF-reglernes formål. Den ændrede metode kunne derfor alene bidrage til at sikre udligningen af det tab, EF's industrivirksomheder havde lidt.

Endelig anfører FEBMA, at sagsøgeren under undersøgelsesproceduren havde modtaget rettidig underretning om den anvendte beregningsmetode, således som det kræves efter artikel 7, stk. 4, litra b), i Rådets forordning nr. 3017/79, og under alle omstændigheder modtog meddelelse herom i april 1984 ved offentliggørelsen af Kommissionens forordning nr. 744/84.

Det tredje anbringende om, at det var ulovligt ikke at acceptere de afgivne pristilsagn eller i hvert fald ikke at acceptere prisforhøjelserne under og efter undersøgelsesperioden

Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet i bilaget til sin skrivelse til Kommissionen af 18. juni 1984 for hver af de elleve kuglelejetyper, som Kommissionen undersøgte, angav de vejede gennemsnitspriser, der blev anvendt af hver af selskabets datterselskaber under og efter undersøgelsesperioden. Desuden fremlagde selskabet en oversigt, hvori beregningen efter den traditionelle metode blev sammenlignet med den nye metode. De oplysninger, det afgav i skrivelsen af 18. juni 1984 vedrørende perioden efter undersøgelsen — og i en fornyet skrivelse af 11. juli 1984 — dækkede perioden fra 1. april 1984 til 30. juni 1984 og vedrørte 14 forskellige kuglelejetyper, der udgjorde omkring 70% af salget fra sagsøgerens europæiske datterselskaber.

Desuden fremsendte sagsøgeren et komplet sæt computerudskrifter med angivelse af samtlige de salg, som blev effektueret under denne periode af sagsøgerens europæiske datterselskaber, hvori hver enkelt transaktion var opregnet.

Endvidere fik Rådet tilsendt en kopi af samtlige disse oplysninger. Som følge af det anførte har institutionerne tilsidesat de oplysninger, de havde til deres rådighed, da Kommissionen fremsatte forslag over for Rådet og dette vedtog forordning nr. 2089/84.

På grund af deres yderst fortrolige karakter er disse oplysninger angivet i stævningens bilag 10 med indekstal. De viser, at det vejede prisgennemsnit i 53 af 70 tilfælde steg mellem 1 og 237%. I et tilfælde var den vejede gennemsnitspris uforandret og i de 16 øvrige tilfælde blev der foretaget nedsættelser på mellem 5 og 10%.

Vedrørende den 25. betragtning til forordning nr. 2089/84, hvorefter bevismaterialet om de påståede prisforhøjelser blev fundet utilstrækkelige og deres rigtighed draget alvorlig i tvivl, gør sagsøgeren gældende, at selskabet ikke kunne gøre mere for at overbevise Kommissionen om, at de angivne prisforhøjelser havde fundet sted. At man fastslog dumping, skyldtes udelukkende den anvendte beregningsmetode og at der ikke blev taget hensyn til ændringer i valutakurserne.

Efter sagsøgerens opfattelse følger det af det anførte, at det eneste afgørende spørgsmål er, om EF-institutionerne var forpligtet til at tage hensyn til prisforhøjelserne eller om de, som hævdet af Rådet, kunne se bort herfra.

Sagsøgeren henviser herved til generaladvokat Warners forslag til afgørelse i de tidligere kuglelejesager. Heri anføres det, at formålet med indførelse af en midlertidig antidumpingtold — hvilket Rådet også selv erkender — er med øjeblikkelig virkning at fremkalde prisforhøjelser for at undgå, at der opkræves en endelig antidumpingtold, eller for i hvert fald at nedsætte denne. Sagsøgeren henviser i den forbindelse ligeledes til præsidentens kendelse af 19. juli 1973 i sag 120/83 R, (Raznoimport mod Kommissionen, Sml. s. 2573).

Efter sagsøgerens opfattelse er det argument, som er anført i den 25. betragtning til den anfægtede forordning, og hvorefter der ikke kan tages hensyn til prisforhøjelser efter undersøgelsesperioden, irrelevant, da man herved dels forsømmer at tage hensyn til forskellen mellem den midlertidige og den endelige antidumpingtold dels tilsidesætter artikel 12 i Rådets forordning nr. 3017/79, som bestemmer følgende:

»Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping... samt deraf følgende skade, og findes det af hensyn til Fællesskabets interesser påkrævet, at Fællesskabet griber ind, træffer Rådet... afgørelse om pålæggelse af en endelig antidumping- eller udligningstold«.

Denne bestemmelse, som ikke nævner noget om undersøgelsesperioden eller i hvert ikke fastlægger denne nærmere, har institutionerne hidtil altid anvendt strikt. Rådet har ganske vist, på grund af vanskeligheder med anvendelsen af nævnte praksis, indføjet en passus om undersøgelsesperioden i den nye version af artikel 12 i forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), nemlig for at undgå, at der tages hensyn til prisforhøjelser, som har fundet sted efter periodens afslutning, men herom anfører sagsøgeren, at sidstnævnte forordning ikke var i kraft på det tidspunkt, hvor den i sagen anfægtede forordning blev udstedt.

Selv om man tager hensyn til prisændringer indtruffet efter undersøgelsesperiodens afslutning, vil dette ikke, som hævdet af Rådet, føre til oprettelse af en permanent undersøgelsesordning. Sagsøgeren anfører i den forbindelse, at selskabet foretog de pågældende prisændringer efter opkrævningen af den midlertidige, men forud for indførelsen af den endelige antidumpingtold.

Sagsøgeren har videre gjort gældende, at EF-institutionerne under andre antidumpingprocedurer har taget hensyn til begivenheder, som indtraf efter undersøgelsesperiodens afslutning. Selskabet henviser her til den 14. betragtning til Rådets forordning nr. 191/80 af 29. januar 1980 (EFT L 23, s. 19), Rådets forordning nr. 2236/82 af 11. august 1982 (EFT L 238, s. 1) samt den 22. betragtning til Kommissionens afgørelse 84/103 af 23. februar 1984 (EFT L 57, s. 19).

Over for Rådets argument om, at Kommissionen ikke er forpligtet til at acceptere tilbud om pristilsagn og derfor heller ikke er forpligtet til at tage hensyn til prisforhøjelser efter periodens afslutning, anfører sagsøgeren, at på grund af forskellen mellem opkrævningen af en midlertidig og en endelig antidumpingtold kan institutionerne ikke se bort fra disse omstændigheder uden at tilsidesætte Rådets forordning nr. 3017/79.

Endelig anfører sagsøgeren, at i modsætning til det i den anfægtede forordnings 25. betragtning anførte, giver tilbagebetalingsproceduren efter artikel 15 i forordning nr. 3017/79 ikke eksportørerne mulighed for at opnå den fornødne kompensation for det tab, de lider ved, at der ikke er blevet taget hensyn til prisforhøjelserne. Sagsøgeren finder det under alle omstændigheder tvivlsomt, i betragtning af de erklæringer, Kommissionens repræsentanter har afgivet i denne forbindelse, om det reelt er muligt at få tilbagebetalt told, som er opkrævet på grundlag af metoden med de vejede gennemsnitspriser.

Rådet har erklæret, at det siden ikrafttrædelsen af forordning nr. 3017/79 har været almindelig praksis ved Kommissionen ikke at tage hensyn til begivenheder, som er indtrådt efter undersøgelsesperiodens udløb, således som det fremgår af den anfægtede forordnings 25. betragtning.

Sagsøgerens opfattelse vil ifølge Rådet indebære, at Kommissionen — selv efter at have

afslået et frivilligt pristilsagn og efter at være nået til den overbevisning, at der er grundlag for at indføre antidumpingtold, på grund af en eksportørs ensidige beslutning om prisforhøjelse — ville blive forpligtet til at indføre en permanent undersøgelsesordning for at overvåge markedet efter undersøgelsesperiodens udløb.

Argumentet må forkastes, fordi Kommissionen ikke er forpligtet til at acceptere tilbud om pristilsagn og derfor så meget mindre er forpligtet til at tage hensyn til ensidige prisændringer efter undersøgelsesperiodens udløb.

Endvidere ville opfattelsen medføre uoverstigelige vanskeligheder, da eksportørerne ikke behøver at fortsætte med at anvende de forhøjede priser, så længe de ikke har afgivet et formelt pristilsagn, hvorved Kommissionen ikke under disse omstændigheder ville have mulighed for at sikre en effektiv kontrol til beskyttelse af EF's industrivirksomheder mod dumping.

Forordning nr. 744/84's gyldighedsperiode var ikke seks måneder, som hævdet af sagsøgeren, men kun fire. De påståede prisforhøjelser må derfor have fundet sted senest en måned efter opkrævningen af den midlertidige told. Havde Kommissionen været forpligtet til at tage hensyn til disse prisforhøjelser, ville den have været nødt til præcist at fastslå deres virkninger for samtlige de solgte og fakturerede varer. En så kort periode som fire måneder ville imidlertid ikke have været tilstrækkeligt til at foretage en så omfattende undersøgelse.

Kommissionen tilslutter sig i det væsentlige Rådets argumenter, men tilføjer, at den — med forbehold af Rådets kompetence og den prøvelsesret, der i givet fald tilkommer Domstolen — råder over en vid skønsbeføjelse med hensyn til vurderingen af, om et pristilsagn bør godtages eller afslås og at denne beføjelse netop beror på, at hverken GATT's eller Fællesskabets retsforskrifter indeholder kriterier for godkendelsen af sådanne pristilsagn.

Efter at have fremhævet fordele og vanskeligheder, ja endog ulemper, i forbindelse med godkendelse af pristilsagn, gør Kommissionen gældende, at det under alle omstændigheder er vanskeligt at kontrollere overholdelsen af sådanne tilsagn. Dette skyldes, at der er et stort udvalg af kuglelejer på markedet, dels variationen i de priser, der anvendes af samme producent, og endelig, at det er umuligt at fastslå identiteten af de fabrikanter, hvis produkter — som er identiske med et stort antal andre kuglelejer — eksporteres uden dokumenter.

Ud over risikoen for omgåelse er kontrollen med pristilsagnene forbundet med en væsentlig administrativ byrde. Omgåelsesrisikoen er betydelig, da den kan finde sted i et hvilket som helst led i omsætningen fra fabrikanten til eksportøren, og da Kommissionen ikke har midler til at foretage alle de undersøgelser, der er nødvendige i Japan.

Der findes ingen sanktioner over for en forsætlig tilsidesættelse af pristilsagn, bortset fra, at der kan indledes antidumpingundersøgelse. Den anfægtede forordnings 24. betragtning indeholder en redegørelse for Kommissionens erfaringer m. h. t. kontrollen med pristilsagnene inden for kugleleje-sektoren. Belært af disse erfaringer er Kommissionen ikke indstillet på at godtage tilsagn, selv om de tilbudte vilkår som udgangspunkt synes tilfredsstillende. Et afslag på et pristilsagn er ikke nødvendigvis ensbetydende med en kritik af den pågældende virksomhed og har på ingen måde karakter af en sanktion. I modsætning til det af sagsøgeren hævdede, er kontrollen med overholdelsen af tilsagn forbundet med en betydelig større administrativ byrde end behand-

lingen af en ansøgning om ændring af en tidligere opkrævet told.

Vedrørende de af sagsøgeren påberåbte prisforhøjelser erklærer Kommissionen, at generaladvokat Warners forslag til afgørelse i de sager, som sagsøgeren har henvist til, vedrørte en hel anden situation end de foreliggende. I de pågældende sager fra 1979 undersøgte generaladvokaten, om der kunne opkræves antidumpingtold i de tilfælde, hvor de tilsagn, som de af sagsøgerne foretagne prisforhøjelser var baseret på, var godkendt af Kommissionen. Den foreliggende sag drejer sig derimod om, hvorvidt institutionerne er forpligtet til at tage hensyn til prisforhøjelser indtruffet efter undersøgelsesperiodens afslutning.

Endelig anfører Kommissionen, at kendelsen om foreløbige forholdsregler i ovennævnte sag Raznoimport, var et led i flere kendelser om indførelse af foreløbige foranstaltninger, hvorved Kommissionen blev tilpligtet at kontrollere prisændringer »under hensyn til sagens særlige omstændigheder«, som Domstolen afsagde med henblik på at gøre det muligt at efterprøve, om det var nødvendigt at foreskrive foreløbige forholdsregler om suspension af den midlertidige told. Disse kendelser er følgelig irrelevante for denne sag.

Efter Kommissionens opfattelse beror sagsøgerens erklæring — hvorefter der ved opkrævning af told ikke kan ses bort fra prisforhøjelser, foretaget efter undersøgelsesperiodens afslutning, når der tages hensyn til disse i forbindelse med undersøgelsen af pristilsagn — på en sammenblanding af to forskellige ting. Efter Kommissionens opfattelse sammenblander sagsøgeren nemlig den omstændighed, at pristilsagn kan være baseret på begivenheder, som indtræffer efter undersøgelsesperioden, og den omstændighed, at antidumpingtolden skal være baseret på resultaterne af en dybtgående og tidsmæssig begrænset undersøgelse.

Kommissionen anmoder Domstolen om at være tilbageholdende med at gribe ind i resultaterne af en vurdering, som er foretaget under iagttagelse af pragmatiske, praktiske og administrative hensyn.

FEBMA har anført, at sagsøgeren ikke nærmere har præciseret, efter hvilke bestemmelser i fællesskabsretten institutionerne er forpligtet til at tage hensyn til prisforhøjelser, der hævdes at være foretaget efter undersøgelsesperiodens afslutning. Efter FEBMA's opfattelse må institutionerne ikke efter Rådets forordninger nr. 3017/79 og nr. 2176/84 tage hensyn til begivenheder indtruffet efter undersøgelsesperiodens udløb.

Af hensyn til gennemførelsen af antidumpingordningens formål — som er, at foretage sammenligningen mellem normalværdien og eksportprisen »på tidspunkter, der ligger så tæt op ad hinanden som muligt« (jfr. artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 3017/79) og at sikre, at antidumpingproceduren normalt indstilles inden for et år efter iværksættelsen (jfr. artikel 7, stk. 9, i forordning nr. 3017/79) — er det nødvendigt at fastlægge en definition af begrebet »undersøgelsesperiode«, forstået som en specifik og tidsbegrænset periode.

Artikel 12 i forordning nr. 2176/84 bekræfter, at det er nødvendigt at begrænse undersøgelsesperioden til et bestemt tidsrum.

FEBMA tilføjer, at såfremt sagsøgeren finder antidumpingtolden ubegrundet, har selskabet efter artikel 15 i forordning nr. 3017/79 mulighed for at kræve beløbet tilbagebetalt eller efter forordningens artikel 14 anmode om en fornyet undersøgelse. Det er endvidere rimeligt, at sagsøgeren selv skal tage initiativ hertil og selv må løfte bevisbyrden. En antidumpingtold kan efter

FEBMA's opfattelse kun ophæves eller nedsættes, såfremt eksportørerne beviser, at den pågældende dumpingpraksis helt eller delvis er ophørt.

I den forbindelse understreger FEBMA, at sagsøgeren ikke, siden den midlertidige antidumpingtold blev indført, har været i stand til at tilbyde så store prisforhøjelser, at det kan ophæve det tab, som blev forvoldt EF's industrivirksomheder.

Det fjerde anbringende om, at proportionalitetsprincippet er tilsidesat, og at der ikke er givet nogen begrundelse for størrelsen af den pålagte antidumpingtold

Sagsøgeren har anført, at der efter artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 3017/79 skal fastsættes en lavere midlertidig eller endelig antidumpingtold, såfremt en sådan lavere told er tilstrækkelig til at ophæve tabet. Den anfægtede forordning nr. 2089/84 angiver imidlertid ikke, hvordan og i hvilket omfang proportionalitetsprincippet er blevet iagttaget, for så vidt angår de prisforhøjelser, der blev foretaget efter indførelsen af den midlertidige antidumpingtold. På dette punkt er forordningen i hvert fald utilstrækkeligt begrundet.

Rådet er enig i, at institutionerne efter at have fastsat dumpingmargenen skal undersøge, om en lavere antidumpingtold kan ophæve tabet. Denne fremgangsmåde er også blevet fulgt i denne sag.

Ifølge Rådet fremgår det af den fireogtredivende betragtning til Kommissionens forordning nr. 744/84, at det på grund af tabets størrelse var nødvendigt at fastsætte antidumpingtolden til samme beløb som den midlertidigt fastslåede dumpingmargen. Dette udelukkede, at man, som implicit hævdet af sagsøgeren, kunne bringe artikel 13, stk. 3, i forordning nr. 3017/79 i anvendelse.

Kommissionen har ikke ytret sig om dette spørgsmål.

FEBMA har gjort gældende, at antidumpingtolden dels er berettiget, dels er tilstrækkeligt begrundet. Til støtte herfor henviser FEBMA til den fireogtyvende og fireogtredivende betragtning til forordning nr. 744/84 og understreger, at de japanske eksportører, herunder sagsøgeren — således som det udtales i den enogtyvende betragtning til forordning nr. 2089/84 — ikke har fremført nye omstændigheder vedrørende det tab, som blev forvoldt EF's industrivirksomheder.

V — Besvarelse af Domstolens spørgsmål

A — *Spørgsmål til Rådet og Kommissionen*

Spørgsmål 1

Er sammenligningen mellem normalværdien og eksportprisen tidligere blevet foretaget efter andre metoder? I bekræftende fald i hvilke konkrete tilfælde og af hvilke grunde?

Besvarelse

For hver enkelt eksporttransaktion undersøger institutionerne, om prisen ligger over eller under normalværdien (heraf navnet: »metoden for hver enkelt transaktion«). Institutionerne behandler alle eksportpriser til eller over normalværdien, som om transaktionen er foretaget til normalværdien. De eksporttransaktioner, der behandles som om produktet var blevet solgt til normalværdien, anbringes herefter i samme gruppe som udførslerne af de varer, der er solgt til priser under normalværdien, og der fastsættes på grundlag heraf en vejet, gennemsnitlig dumpingmargen for samtlige eksporttransaktioner.

Grunden til, at transaktionerne til priser over normalværdien behandles, som om de

fandt sted til normalværdien, er at forhindre, at disse priser udligner priserne under normalværdien, dvs. dumpingpriserne.

Institutionerne benytter derfor normalt forskellige metoder til beregning af de gennemsnitstal, der anvendes som »normalværdi« og »eksportpris«, når nogle af de eksportpriser, der anvendes af en eksportør i visse enkeltstående tilfælde, overstiger normalværdien. Det er dog tidligere forekommet, at institutionerne i visse tilfælde blot har sammenlignet de vejede gennemsnit uden at anvende de forskellige metoder, der er beskrevet ovenfor, når de skønnede, at valget af en anden metode ikke ville have større virkninger på resultatet, eller når de ikke rådede over de nødvendige tal.

Hvis samtlige eksportpriser ligger under normalværdien, er det klart, at der ikke findes nogen »negativ dumping«, idet de to metoder fører til samme resultat, og man foretager så blot en sammenligning af de vejede gennemsnit for samtlige transaktioner. Dette sker ved adskillige antidumpingundersøgelser.

I stedet for at nævne alle konkrete tilfælde i fortiden, hvor der er foretaget en sammenligning mellem »normalværdien«, fastsat på grundlag af et vejet gennemsnit, og »eksportprisen«, fastsat efter den netop beskrevne metode, nøjes Rådet og Kommissionen med at give nogle eksempler, som findes i bilaget til besvarelsen af Domstolens spørgsmål.

Spørgsmål 2

Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet efter undersøgelsesperioden udlignede dumpingmargenen ved en ensidig prisforhøjelse. Hvilke argumenter anfører Rådet og Kommissionen heroverfor?

— Er institutionerne af den opfattelse, at man uden videre skal se bort fra enhver ny omstændighed, der er indtruffet efter undersøgelsesperiodens udløb, selv om de kompetente myndigheder har kendskab dertil på det tidspunkt, hvor de fastsætter den midlertidige eller endelige told? Hvad gælder f. eks. på dette område med hensyn til valutakurserne? Tager man aldrig hensyn til kursændringer efter undersøgelsesperioden, som kan udligne dumpingmargenen?

— Eller er institutionerne, uanset besvarelsen af det foregående spørgsmål, af den opfattelse, at en producents ensidige prisændringer under alle omstændigheder udgør et for skrøbeligt grundlag til, at man kan tage hensyn dertil ved fastsættelse af antidumpingtolden?

— Eller støtter Kommissionen og Rådet sig til begge de to nævnte opfattelser?

Besvarelse

Institutionerne ser ikke uden videre bort fra alle de omstændigheder, som er indtruffet efter undersøgelsesperioden. Deres afgørelse på dette punkt er baseret på de to opfattelser, Domstolen anfører, og navnlig sondringen mellem omstændigheder, hvorpå eksportørerne ikke har nogen indflydelse, og omstændigheder, som de selv har indflydelse på.

I førstnævnte tilfælde undersøger institutionerne, om det er muligt præcist og med sikkerhed — uden at foretage en helt ny undersøgelse — at fastslå virkningerne af evt. nye omstændigheder. Institutionerne illu-

strerer dette med et eksempel, hvor der blev foretaget en undersøgelse vedrørende aluminium, på hvilket prisen på verdensmarkedet ændredes radikalt efter undersøgelsesperioden. Det kraftige prisomslag var almindelig kendt, og dets omfang bekræftedes utvetydigt på Londons metalbørs. De selskaber, der var part i undersøgelsen, kunne ikke påvirke priserne. På grundlag af den internationale markedsstruktur og produktets temmelig ensartede karakter nåede Kommissionen, uden at foretage nye undersøgelser, til det resultat, at det ikke var nødvendigt at træffe nogen foranstaltninger. Det blev imidlertid offentligt udtalt, at man ville følge udviklingen, for det tilfælde, at det skulle blive nødvendigt at træffe nye foranstaltninger (jfr. EFT L 57 af 28.2.1984, s. 19).

I sidstnævnte tilfælde tages der normalt ikke hensyn til omstændigheder indtruffet efter undersøgelsesperiodens udløb, som kan tilregnes eksportørerne, og som disse selv har indflydelse på, medmindre de afgiver pristilsagn (hvilket er den vigtigste undtagelse) og tilsagnet godkendes i henhold til grundforordningens artikel 10. Dette beror på, at de eksportører, der ændrer deres markedsadfærd, kan tænkes senere på ny at ændre adfærd, medmindre de har forpligtet sig til at fastholde prisforhøjelsen. Institutionerne eller potentielle klagere inden for Fællesskabet kunne tænkes at være ubekendt hermed i en vis tid, såfremt de pågældende genoptog deres tidligere handlemønster. Væsentlige forhøjelser af eksportpriserne, foretaget med det formål at undgå indførelsen af antidumpingtold, kan således tænkes at ville blive fulgt op af bevidst kamouflerede rabatter eller andre former for udligningsbeløb.

Argumentet må derfor forkastes, såfremt eksportørerne gør gældende, at de har forhøjet deres eksportpriser og:

— ikke desto mindre afslår at afgive bindende løfter om at fastholde de nye priser, eller

— institutionerne ikke kan godkende de pågældende pristilsagn (af de grunde, som allerede er forklaret Domstolen), og

— eksportørerne på trods heraf fastholder, at det er ulovligt, at institutionerne indfører en antidumpingtold, når eksportørerne forhøjer priserne, selv om de ikke ved aftale vil forpligte sig til at fastholde prisforhøjelsen.

Eksportørerne vil kunne tænkes at anføre, at det ganske vist ikke er ulovligt at indføre en antidumpingtold, når eksportpriserne forhøjes, men at der først skal foretages en fornyet undersøgelse af den ny — eller påståede nye — situation. Heller ikke dette argument kan imidlertid godtages, da eksportørerne i så fald ville have mulighed for på et hvilket som helst tidspunkt at forhindre institutionerne i at opkræve told, blot ved at gøre gældende, at de netop har forhøjet deres eksportpriser og fremlægge et eller andet bevis til støtte herfor, hvilket ikke er vanskeligt.

Institutionerne udelukker imidlertid ikke, at der kan findes tilfælde, hvor det på grund af ændrede markedsvilkår — således som det var tilfældet i aluminiumsagen — gøres gældende af eksportørerne, at de har forhøjet deres priser (og hvor de på grund af markedssituationen var sikre på at fastholde prisforhøjelsen), og hvor dette overbeviser institutionerne i den grad, at det lægges til grund. Sådanne omstændigheder foreligger imidlertid ikke i nærværende kuglelejesager.

Institutionerne tilføjer, at sagsøgeren efter grundforordningens artikel 14 havde mulighed for på et hvilket som helst tidspunkt at anmode om gennemførelse af en fornyet undersøgelse, såfremt det blev godtgjort, at situationen havde ændret sig. Siden juli 1984 havde sagsøgeren på et hvilket som helst tidspunkt kunnet fremlægge bevis for, at den påtalte dumpingpraksis var blevet bragt af vejen ved de påståede forhøjelser af eksportpriserne. Institutionerne har imidlertid ikke modtaget nogen ansøgning eller noget forslag herom.

Som svar på Domstolens spørgsmål vedrørende valutakurserne angiver institutionerne at være gået frem på følgende måde:

Når kursen på eksportlandets valuta er steget siden referenceperioden (således som det er tilfældet i denne sag), kan normalværdien (udtrykt i importlandets valuta) — og dermed sandsynligvis også dumpingmargenen — forventes at være steget. I de fleste tilfælde vil det imidlertid ikke være hensigtsmæssigt blot at anvende den nye valutakurs (også selv om den forudsattes at være tilstrækkeligt stabil og ville holde samme kurs) på de under referenceperioden foreliggende omstændigheder. Det ville nemlig være uhensigtsmæssigt af følgende grunde:

— for det første ville det være kunstigt at anvende en valutakurs i en situation, hvor en anden, måske stærkt afvigende kurs havde været i kraft;

— for det andet, fordi denne virkning delvis, eller endog væsentligt, kan tænkes udlignet — selv om en revaluering af eksportlandets valuta vil medvirke til forhøjelse af normalværdien — ved de lavere omkostninger (i dette lands valuta) på de importerede råvarer, der anvendes til fremstilling af de varer, som påstås at være dumpet. En sådan udlignende virkning er let at forudse, selv om det tager en vis tid, inden den slår igennem, og selv om de pågældende varers nøjagtige virkning på hjemmemarkedspriserne — eller varernes produktionsomkostninger i det tilfælde, hvor normalværdien skulle beregnes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii) — ikke kunne beregnes på forhånd;

— for det tredje kan en ændring i valutakurserne have betydelige indirekte virkninger på eksportlandets økonomi (selv om disse virkninger ikke nødvendigvis indtræffer med det samme), f. eks. på landets inflationsrate. Derfor vil det normalt være uhensigtsmæssigt udelukkende at tage hensyn til virkningen af den ændrede valutakurs på forholdet mellem normalværdien (beregnet på grundlag af hjemmemarkedsprisen eller på produktionsomkostningerne i eksportlandet) og eksportprisen, uden at tage hensyn til alle de øvrige faktorer, som har betydning.

Domstolen vil bemærke, at når eksportlandets valuta er steget væsentligt siden referenceperioden (som det er tilfældet i kuglelejesagerne), vil den omstændighed, at institutionerne ikke tager hensyn til denne stigning, næsten altid have tendens til at begunstige eksportørerne og at stille EF's industrivirksomheder ringere.

Tilsvarende gælder, men med omvendt virkning, når et fald i eksportlandets valuta vil virke i retning af at nedsætte normalværdien (udtrykt i importlandets valuta). I denne situation (som altså naturligvis ikke foreligger i disse sager) vil den omstændighed, at insti-

tutionerne ikke tager hensyn til den seneste udvikling, virke til ugunst for eksportørerne og til gunst for EF's industrivirksomheder.

I de tilfælde, hvor eksportpriserne er udtrykt i eksportlandets valuta, vil en ændring i kursen på dette lands valuta ikke have nogen direkte virkning på dumpingmargenen.

Institutionerne udelukker ikke muligheden for at fastlægge en ny referenceperiode, såfremt der sker en så væsentlig ændring i valutakurserne, at der foreligger en helt ny situation. Dette er imidlertid usandsynligt på nuværende tidspunkt på grund af de flydende valutakurser og deres forbigående virkninger på markedet.

Sammenfattende anfører institutionerne, at det ville have været forkert at tage hensyn til de af sagsøgeren påberåbte prisforhøjelser, uden også at have taget hensyn til virkningerne — uanset hvad disse ville have været — af den stigning i værdien på yen, der havde fundet sted siden referenceperiodens udløb. Værdien på YEN steg mellem referenceperioden og juni 1984 (dvs. umiddelbart før forordningen om indførelsen af den endelige antidumpingtold blev vedtaget i juli 1984) med ca. 15% i forhold til den DM, ca. 20% i forhold til den FF, og ca. 19% i forhold til det UKL.

B — *Spørgsmål til sagsøgeren*

Spørgsmål 1

Sagsøgeren har klaget over, at Kommissionen ved beregningen af visse omkostninger og udgifter anvendte forskellige kriterier og beløb for sagsøgerens europæiske datterselskaber, på den ene side, og de japanske virksomheder på den anden side.

Sagsøgeren anmodes om at præcisere dette anbringende nærmere og navnlig oplyse:

a) i forbindelse med hvilke beregninger tog Kommissionen hensyn til nævnte omkostninger? Var det ved beregningen af eksportprisen eller normalværdien?

b) hvorfor bør omkostningerne i forbindelse med visse salgstransaktioner efter sagsøgerens opfattelse ansættes til nøjagtigt samme beløb for såvel de japanske virksomheders som for de europæiske datterselskabers vedkommende?

c) sagsøgeren anmodes om at anføre præcise eksempler til godtgørelse af, at det var uberettiget at foretage en sådan forskellig bedømmelse af de pågældende omkostninger.

Besvarelse

Eksportpriserne blev beregnet ved at trække omkostningerne fra de videresalgspriser, der blev anvendt af NSK's europæiske datterselskaber, på hvilket grundlag de japanske priser »ab fabrik« blev beregnet. Jo større omkostninger, der herved fradrages, jo lavere er eksportprisen, sammenlignet med normalværdien, og jo større er sandsynligheden — alt andet lige — for at der forelå dumping. Ved beregningen af eksportpriserne fradrog Kommissionen således alle omkostninger hos NSK's europæiske datteselskaber, dvs. de direkte omkostninger og de generelle omkostninger i forbindelse med minikuglelejerne.

Normalværdien blev fastsat ved at beregne det vejede gennemsnit på samtlige hjemmemarkedspriser for de pågældende kuglelejer og fra dem fradrage visse omkostninger, på hvilket grundlag prisen »ab fabrik« blev beregnet. Jo lavere de således fradragne omkostninger er, jo større er normalværdien, sammenlignet med eksportpriserne, og jo større er sandsynligheden — alt andet lige — for dumping. Ved beregningen af nor-

malværdien fradrog Kommissionen således udelukkende de omkostninger, Kommissionen selv betegnede som »direkte« omkostninger, der havde forbindelse med sagsøgerens salg af minikuglelejer i Japan.

NSK's japanske afdelinger befandt sig på samme niveau i distributionsleddet som NSK's europæiske datterselskaber og beskæftigede sig udelukkende med distribution i Japan.

På grundlag af det anførte fremlægger sagsøgeren en række tal, som viser den uensartede behandling af omkostningerne hos NSK's europæiske datterselskaber, på den ene side, og det sagsøgende selskabs egne omkostninger i Japan, på den anden side.

I sit svarskrift i sag 308/85, som for øjeblikket verserer for Domstolen, har sagsøgeren givet en begrundelse for, at omkostningerne i forbindelse med visse salg bør være helt de samme for de japanske selskaber som for disses europæiske datterselskaber.

Spørgsmål 2

Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede forordning ikke tager hensyn til visse af de ensidige prisforhøjelser, selskabet foretog. Har sagsøgeren udnyttet sin mulighed for at kræve tolden tilbagebetalt i medfør af artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 3017/79 eller artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 2176/84? I benægtende fald, hvorfor har sagsøgeren da ikke udnyttet denne mulighed?

Besvarelse

Det er på grund af forsigtighed, at sagsøgeren siden indførelsen af den midlertidige told har taget afstand fra at udnytte muligheden for at kræve beløbet tilbage. Der er endnu ikke tilbagebetalt sagsøgeren nogen told på grund af uenighed om, hvilken beregningsmetode, der skal anvendes ved tilbagebetalinger. Kommissionen har ikke taget udtrykkeligt stilling til spørgsmålet, men en højtstående tjenestemand har erklæret skriftligt, at antidumpingtolden bør fradrages som en omkostning ved beregningen af eksportpriserne. Var dette korrekt, skulle den pris, hvortil NSK's europæiske datterselskaber videresælger varerne — for at den erlagte antidumpingtold skulle kunne tilbagebetales — ikke blot bringe enhver form for dumping af vejen — forstået i dette begrebs normale betydning — men skulle desuden forhøjes med beløbet på selve antidumpingtolden (i hvilket tilfælde NSK's europæiske datterselskaber ikke, eller praktisk talt ikke, ville sælge japanske kuglelejer).

Generelt vedrørende tilbagebetalingsprocedurens manglende effektivitet som genopretningsmiddel henviser sagsøgeren til stævningens punkt 8.82 — 8.85.

Y. Galmot
Refererende dommer